

Ἐδὲν, δέκα μίλια ὑπεράνω τῆς ὁποίας, καὶ ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ Λιβάνου, εὐρίσκεται πολυθρύλλητον ἄλσος παλαιῶν κέδρων, λεγομένων Κέδρων τοῦ Σολομῶντος, μεγίστων τρόντι, πλὴν τὴν σήμερον ἐπτὰ μόνον τὸν ἀριθμὸν, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν νεωτέρων καὶ μικροτέρων. Ἐν ἀπὸ τὰ παμπάλαια ταῦτα δένδρα μετρηθὲν εὐρέθη 32 ποδῶν τὴν περιφέρειαν. Ὄλον τὸ δάσος τῶν παλαιῶν καὶ νέων κέδρων δύναται τις νὰ περιέλθῃ εἰς ἡμίσειαν ὥραν. Ἀρχαῖαι κέδροι δὲν εὐρίσκονται ἄλλοθι τοῦ Λιβάνου.

Εἰς τὴν ἀπέναντι ἢ τὴν νότιον ἄκραν τῆς Κεθρουᾶν κεῖται ἡ ὠραία μονὴ τῆς Ἀντούρας, ὅπου διατρίβει ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα καὶ τινες Εὐρωπαϊοὶ ἱεραπόστολοι. Πλησίον αὐτῆς εἶναι μοναστήριον Μαρωνιτῶν καλογραῖων.

Οἱ Μαρωνῖται παράγουσι τὸνομά των ἀπὸ τινος μοναχοῦ Μάρωνος, ὅστις, τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα, συνήθροισεν ὀπαδοὺς τινάς, καὶ ἐθεμελίωσε διάφορα μοναστήρια εἰς τὰ ὄρη ταῦτα. Ὅτε ἡ αἵρεσις τῶν Μονοθελητῶν ἤκμαζε κατὰ τὴν ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα, καὶ ἐθεωρεῖτο μετ' εὐνοίας παρὰ τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς, πολλοὶ Χριστιανοὶ ἐκ τῶν μὴ ἀσπαζομένων τὰ δόγματα τῆς κατέφυγον εἰς τὰς ὄχυράς τοποθεσίας τοῦ Λιβάνου περίξ τῶν μοναστηρίων, καὶ τοιουτοτρόπως οἱ κάτοικοι τῶν ὀρέων ἐν γενεῇ ἔλαβον τὴν ἐπωνυμίαν Μαρωνῖται· τοῦλάχιστον, αὐτῶ λέγουσιν οἱ ἴδιοι· ἄλλοι ὅμως δι' ὑσχυρίζονται ὅτι οἱ Μαρωνῖται ἦσαν Μονοθεληταί, οἵτινες κατέφυγον εἰς τὸν Λίβανον, ἀφ' οὗ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀναστάσιος Β' κατεδίωξε τὴν αἵρεσίν των περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος. Τὸ 1736, εἰς μεγάλην τινα σύνοδον συγκροτηθεῖσαν ἐν Μαράννῃ, ἡ Ἐκκλησία τῶν Μαρωνιτῶν ἀνεγνώρισεν ῥητῶς τοὺς κανόνας τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου, ἀλλὰ διεφύλαξε τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν Συριακὴν γλῶσσαν, καὶ τὸν γάμον τῶν ἱερέων. Πρὶν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἐλάμβανον τὴν κοινωνίαν, ὡς οἱ Ἀνατολικοὶ Ὀρθόδοξοι, τουτέστιν οὐ μόνον τὸν ἄρτον, ὡς οἱ Λατῖνοι, ἀλλὰ καὶ τὸν οἶνον.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Μαρωνιτῶν λέγεται ὅτι ὑπερβαίνει 200,000, καὶ περιέχει 30,000 ἕως 40,000 στρατευσίμων ἀνδρῶν. Ἐκαστος Μαρωνίτης ἔχει τὰ ὄπλα του, καὶ ἅπαντες, χρεῖας τυχοῦσης, εἶναι στρατιῶται. Τὸ 1784 ἐλογαριάσθησαν ὑπὸ τοῦ Βόλνεϋ ὡς 120,000, ἀλλ' ἔκτοτε ἠῤῥῆσαν καὶ αὐξάνουσι ταχέως. Ἡ γλῶσσά των εἶναι Ἀραβικὴ, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ τὰς ἐξεις αὐτῶν ἀνήκουν εἰς τὸ Ἀραβικὸν γένος. Εἶναι δὲ καλὸς εὐειδῆς, φρονηματίας, περιποιητικὸς καὶ φιλόξενος, μάλιστα πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, καὶ τιμιώτατος. Ἡ ληστεία καὶ ἄλλαι βιαιοπραγίαι μόνις γνωρίζονται παρ' αὐτοῖς. Ὅλως θεωρούμενον τὸ μικρὸν τοῦτο ἔθνος, εἶναι πολλοῦ λόγου ἄξιον, πλῆρες βρωμαλέοτητος, καὶ ἴσως προσδιωρισμένον μετὰ τῶν Δρούσων νὰ ἐνεργήσῃ οὐκ ὀλίγον εἰς τὰς μελλούσας τύχας τῆς Συρίας.

Εἰς τὴν Ῥώμην ὑπάρχει μοναστήριον Μαρωνιτῶν μοναχῶν, οἵτινες λειτουργοῦσιν εἰς τὴν Συριακὴν διάλεκτον κατὰ τὸ ἔθιμον τῆς πατρίδος των. Τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ἐθεμελίωσεν ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ', εἶναι δ' ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἅγ. Ἰωάννην. Τὸ μοναστήριον χρησιμεύει ὡς γυμνάσιον εἰς τοὺς νέους Μαρωνίτας, τοὺς μεταβαίνοντας εἰς Ῥώμην νὰ σπουδάσωσι καὶ χειροτονηθῶσιν, ἔπειτα δὲ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα των. Εἶναι δὲ μία τῶν ἐξωτικῶν ἐκείνων ἀποικιῶν, αἵτινες καθιστῶσι τὴν Ῥώμην ἰδιαιτέρως πᾶς ἀξιοπεριεργον.

Εἰς συμπλήρωσιν τῶν περὶ Συρίας δύο ἄρθρων μας (Δρεῦσοι καὶ Μαρωνῖται) καταχωροῦμεν τὸν ἐπόμενον παράγραφον--

Οἱ Μουσουλμάνοι εὐρίσκονται πανταχοῦ τῆς Συρίας, ἐξαιρουμένου τοῦ Λιβάνου, καὶ τῆς ὀρεινῆς χώρας τῶν Ἀνσαιρηδῶν. Οἱ Ὀρθόδοξοι Γραικοὶ παρομοίως διατρίβουσιν εἰς πᾶν μέρος τῆς Συρίας. Οἱ Παπισταὶ Γραικοὶ περιορίζονται εἰς τὸ Χαλέπι, τὴν Δαμασκὸν, τὴν Βηρυτὸν, τὴν Σιδῶνα, καὶ τὰς κόμας τοῦ Λιβάνου· εὐρίσκονται δὲ καὶ ὀλίγοι εἰς τὴν πεδιάδα Χαουράν. Οἱ Ἀρμένιοι κατοικοῦσιν ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Χαλεπίου· αὐξάνουσι δὲ πρὸς τὰ ἄρκτικὰ σύνορα τῆς Συρίας. Οἱ Ἰουδαῖοι κατοικοῦσιν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, Χεβρὼν, Τιβεριάδα, Δαμασκὸν, καὶ Χαλέπι, καὶ ὀλίγοι τινες εἰς ἄλλας πόλεις.

Ο ΚΟΜΦΥΚΙΟΣ.

Ὁ ΜΕΓΑΣ φιλόσοφος τῶν Σινῶν Κομφύκιος, τὸ σύστημα τοῦ ὁποίου δέχεται μεγαλητέρα πληθὺς ἀνθρώπων παρὰ τὸ οἰουδήποτε ἄλλου φιλοσόφου, ἦτον ὁ υἱὸς ἐπάρχου τινὸς εἰς τὴν νῦν λεγομένην Σαντουγγ ἐπαρχίαν, καὶ ἐγεννήθη 550 πρὸ Χριστοῦ. Νέος ἀκόμη, διεφημίσθη διὰ τὴν πολυμαθειαν καὶ σοφίαν του. Τρία ἔτη, καθ' ἃ ἦτον ἀποσυρμένος ἐκ τοῦ κόσμου πενθῶν διὰ τὴν μητέρα του, ἀφιέρωσεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ σπουδάζειν καὶ συλλογίζεσθαι. Μετὰ ταῦτα περιῆλθε μεγάλην ἔκτασιν χώρας, καὶ ἐγνώρισεν ἡγεμόνας καὶ σοφοὺς, καὶ συνήγαγεν ἐξ αὐτῶν ὅ,τι ἠδυνήθη. Ἐπομένως προσέδραμον εἰς αὐτὸν πλεῖστοι μαθηταί, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκεν εἰς τὸ διάστημα τῆς περιοδείας του. Ἐνα καιρὸν διωρίσθη πρῶτος ὑπουργὸς ἡγεμόνος τινος, καὶ ὑπὸ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ ὑπερευδαιμόνησεν ἡ χώρα. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ 73ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οἱ Σίναι εὐλαβοῦνται μεγάλως τὴν μνήμην καὶ τὰ συγγράμματά του, ὡς καὶ τοὺς ἀπογόνους του, ἡ γενεαλογία τῶν ὁποίων διατηρεῖται μέχρι τῆς σήμερον. Οἱ ἀπόγονοι οὗτοι συμποσοῦνται ἤδη εἰς 11,000 ἀρβένων, εἶναι δὲ ἡ σημερινὴ ἡ ἐβδομηκιστὴ τετάρτη γενεά. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας καλεῖται ὁ Ἅγιος Δουξ.